

steren, så vi får noget for pengene på miljøfronten i stedet for at risikere at bruge dem til erstatninger?

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

For oppositionen er det noget frustrerende at opleve, at det næsten er en gang »hvor lang tid kan vi trække den, før vi gør noget«. Det er ligesom det spil, vi er inde i. Derfor gør vi selvfølgelig noget. Når der kommer en afgørelse, som siger ekspropriativ karakter, og vi kigger på præmisserne for den, så hiver vi fat i den, der er mest afgørende, og siger: O.k., så løser vi den. For vi er ikke indstillet på at bruge pengene til udbetaling til ekspropriationer, vi er indstillet på at løse den her sag.

Så vi griber fat i det hjørne der og siger: Vi er med til at løse det. Det er lidt absurd, at det er oppositionen, der skal gøre det, og at det ikke er regeringen selv, der gør det, men når langsomheden breder sig, bliver vi nødt til at gøre noget for at få hurtighed i sagen. For det her er vigtigt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så siger vi tak til ordføreren og beder hr. Per Clausen om at komme på talerstolen som ordfører for Enhedslisten.

Per Clausen (EL):

På mange måder er det her grundlæggende en enkel sag, forstået på den måde at vi er bekendt med de sundhedsmæssige konsekvenser af partikeludslippet. Vi er også bekendt med de samfundsøkonomiske konsekvenser, der er af ikke at gøre noget. Vi er bekendt med de menneskelige konsekvenser af ikke at gøre noget, og vi har også indtryk af, hvad det vil koste at gøre noget. På alle de parametre er det entydigt, at der i flere år har været brug for en aktiv indsats for at stoppe det her udslip. På alle de områder har det været klart i flere år.

Det er oven i købet sådan, at det at gøre noget ved det her partikeludslip ville være i overensstemmelse med Venstres miljøpolitik, i hvert fald når den formuleres af hr. Vesselbo, som indimellem er Venstres miljøordfører. Her tales der jo meget om, at det er vigtigt at fokusere på miljømæssige handlinger, som forbedrer sundhed og forhindrer, at folk bliver syge. Så der er altså ikke noget at være i tvivl om.

Det var vel også derfor, at regeringen allerede tilbage i 2002 skrev til en række kommuner og

opfordrede dem til at lave forsøg på det her område. Og det var vel også derfor, at regeringen i sit supplerende regeringsgrundlag i august 2003 skrev, at regeringen ville imødekomme kommuner, som ønsker at oprette miljøzoner i byerne, hvor kun tunge køretøjer med partikelfiltre har adgang. Grundlaget for det her var regeringens partikelredegørelse af juni 2003.

Den her forsøgsordning blev ikke etableret, fordi der ikke var foretaget grundige undersøgelser og analyser. Justitsministeriet var involveret i arbejdet, og det fremgik klart, at det var muligt at gennemføre forsøg. Kommunerne gik så i gang med det, Københavns Kommune bl.a., og fremlagde forslag, der, som det nu er sagt af mange, undtog EURO IV og V. Man lagde snittet derunder og sagde, at her skulle der indføres partikelfiltre.

Det tog Justitsministeriet meget lang tid at behandle den sag. Når man tænker på, hvad justitsministeren senere har formuleret, hvor man får indtryk af, at det nærmest var indlysende, at det her ville være i fare for at være ekspropriation, kan det jo overraske, at det tog så lang tid.

Kl. 13.30

Det fik vi en redegørelse for, som vi dengang tog til efterretning, fordi både Justitsministeriet og Miljøministeriet sagde, at nu skulle vi tage det helt roligt, fordi der snart ville komme en ordning med Københavns Kommune. Det viste sig så, at det var ganske vanskeligt, og da vi fra oppositionens side syntes, at det i længden ikke var holdbart at gå videre ad denne her vej og gøre det til et juridisk spil – selv om jeg må erkende, at den her sag og Justitsministeriets vurdering af det juridiske indhold i det her jo bare er endnu et eksempel på, at det ville være godt at have en uafhængig juridisk vurdering af delovene, der bliver fremsat og vedtaget her i Folketinget – så valgte vi altså at fremsætte det her forslag.

Så kan vi jo bare konstatere, at lige præcis den dag, forslaget er til behandling, er regeringen så nået frem til, at der er brug for en lov, der sikrer det, som det her lovforslag også vil sikre, nemlig en permanent ordning. Der er bare, og heldigvis for det, en lang række juridiske og andre tekniske problemer, der skal undersøges først.

Så er det blot, jeg spørger mig selv: Hvad er forklaringen på, at regeringen ikke nåede frem til den her konklusion, i det mindste dengang man afviste Københavns Kommunes ansøgning om en forsøgsordning? Hvad er forklaringen på, at der skal gå så lang tid?